

къщѣ, нито мюлкѣ, нито пакъ что друго за да изгуби, затова бѣше невъзможно да притяжава всичко-то повѣрение на народъ-тъ. Следъ това намислихъ кнезь-тъ Теодосія отъ Орашия, нъ и той имъ отговори така: „Богъ съ вами, какво ви е паднало на умъ-тъ?“ — „добрѣ, кнезове-тъ ще дадѣтъ на хайдуты-тъ освободителны записки, нъ послучайно ако ся върнахъ пакъ турцы-тъ, кой ще отговорѣхъ заради кнезове-тъ тогдѣ?“

Понеже сега нито хайдуты-тъ имахъ подпълно увѣрение при народъ-тъ, нито пакъ кнезове-тъ смѣяхъ да дерзновѣхъ да повикать хайдуты-тъ и да имъ дадѣтъ освободителны записки, затова трѣбоваше да изберахъ оногова, кой-то е былъ хайдутинъ, а после пакъ съ обичны мирски работы ся занимавахъ, кокто что е было събрано и войнство-то имъ отъ тѣя двѣ съставны чѣсты; сиречь отъ народъ-тъ и отъ хайдуты-тъ. Кара Георгій бѣше прочее въ това положение: и затова Теодосій него имъ представи. Кара Георгій имъ истина каза, че той неще може да управлява, нъ тѣи му напротивъ отговорихъ, че щѣтъ го помагѣтъ съ тѣхны-тъ си съвѣты. Нъ като имъ още и това предложи, че е той дързосердъ (за часъ ся расърдва) че неговый-тъ обичай ние такавъ да мисли много, че ще той непокорный-тъ на часъ-тъ да убие и твърдоглавы-тъ на мѣсто-то имъ да съсѣче; казахъ пакъ кнезове-тъ, че тѣкмо такава строгость е нужна и потрѣбна. Кара Георгій стана убо така Командантъ на Сърби-тъ. Той пакъ немаше още нито княжескъ власть надъ Сърбиѣхъ, нито пакъ силѣ на едного войсковожда надъ войнство-то, зацо много нему равни бѣхъ.